

μικρεμπόρων ἐκ τῶν πλησίον χωρίων καταβάντων, δοξάζοντων τὴν ὕλην, ἐπιδιωκόντων δὲ τὴν ἀπόκτησιν χρήματος· καὶ τῶν ἄγαν φιλελευθέρων ἢ δημοκρατικῶν ἐπιδιωκόντων τὸν ἀληθῆ ἄνθρωπον. Ἄλλ' ὁ ἀγὼν ὁ φοβερός γίνεται μεταξύ τῶν κοιτασπασιῶν καὶ δημοκρατικῶν ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δευτέρου ἔχουσιν ἀνεκτίμητον ὑπὲρ αὐτῶν σύμμαχον τὴν ἀξιολογὸν νέαν ἐφημερίδα Ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ σύνθημα τὸ Ἐπὶ τὰ πρόσω.

Ἐπόπτης.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ΕΝ ΡΩΜΗ

(ΒΙΔΑΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 16)28 Ἰανουαρίου 1883.

Τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον, τυγχάνει ἐτι μᾶλλον ἀνεπτυγμένον ἐν τοῖς μεσημβρινοῖς Εὐρωπαίοις· αὐτοὶ εἶναι τὰ χαϊδευμένα τῆς μητρὸς φύσεως· τοῖς ἐχάρισεν οὐρανὸν θάλασσαν καὶ ὀρίζοντα καὶ χρώματα καὶ διαγράμματα ὀρέων καὶ λόφων καὶ ἀκτῶν, τὰ ὅποια οἱ ἄλλοι λαοὶ οὐδ' ὄνειρεύονται ποτέ. Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἂν τὸ αἶσθημα αὐτὸ δὲν καλλιεργῆται, μαραίνεται καὶ ἐντὸς τοῦ Παραδείσου ἀκόμη ἢ ἀπανταχοῦ ἐν τῇ φύσει ταύτῃ μειδιῶσα καλλονὴ σκυθρωπάζει ἢ κρυπτεται εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὰ ὄμματα, ὅταν αὐτὸς οὗτος συγκαταλέγων τὰ λανθάνοντα στοιχεῖά της δὲν τὴν ἀναπαριστᾷ ὅψ' ἐν συγκεκριμένον καὶ συντελεσμένον σχῆμα, ὑπὸ τὸ ὅποιον νὰ ἐκφράζεται μία ἰδέα ἢ ἐν αἶσθημα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγώ· τὸ σχῆ-

μα αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντανάκλασμα τῶν περίξ ἐγκατεσπαρμένων καλλωνῶν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῆς ἰδέας ἢ τοῦ αἰσθήματος συνελκόντος δίκην φακοῦ ἀοράτου τοσαύτας καλλονῆς ἀκτίνας.

Ἄν ὑπάρχη τι ἐν τῷ σύμπαντι δυνάμενον ν' ἀποκληθῆ θεῖον, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἐκτὸς τῆς ἀνθρωπίνης αὐτῆς τέχνης τοῦ ἀναπαριστᾶν τὸ καλόν· δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος ἐποίησε τοὺς θεοὺς του, πολλοὺς ἢ ἓνα ἀδιάφορον· καὶ ὁ μόνος οὗτος ποιητὴς ἐντεινῶν ἐπ' ἀπειρον τὴν ποιητικὴν του δύναμιν τὸ ποίημα τοῦ νοῦ του προσηγόρευσε ποιητὴν ἑαυτοῦ.

Ἡ Ἀνατολὴ εἶναι ἡ πατρίς τῆς τέχνης αὐτῆς, ἢ Ἑλλάς ὑπῆρξε τὸ ἐνδιαίτημά της. Ἄλλ' ὁ κόσμος ἠλλαξεν ἢ τὴν ἀηδίασασα τὴν ἐκρωμαῖσθεῖσαν καὶ βυζαντινὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐμούντζωσε καὶ ἀπῆλθε εἰς τὴν Ἰταλίαν, στρέφουσα ὅμως πάντοτε πρὸς ἐκείνην τὰς ὄψεις καὶ περιβαλλομένη αἰετοπε ἀναβολὴν ἑλληνίδα· ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ αἰῶνός μας ἢ ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς ἐπειράθη νὰ καλέσῃ καὶ πάλιν εἰς ἑαυτὴν τὴν τέχνην· ἀλλ' ὑπῆρξε τόσον σαχλῆ, τόσον κουτῆ τόσον ἀπρεπῆς ἢ πρόσκλησίς της, ὥστε αὐτὴ ἀπελιπισθεῖσα τῇ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἔβαλε φράγκικα.

Καὶ ὡς ὀργισθέντος καὶ ἀπελθόντος τοῦ διδασκάλου τὰ παιδιὰ πεισματωμένα ἰχνογραφοῦσιν ἐπὶ τοῦ πίνακος τὸν μῦτον του ἢ παραμιμῶνται ἐν χορῷ τὴν φωνὴν του, οὕτω καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐν ἀπουσίᾳ τῆς τέχνης φαμπρικάρομεν τοὺς στίχους τῶν Παρνασσιδῶν, τὸ ἀγαλμα τοῦ Ρήγα, τὴν μπαράκα τοῦ δημαρχείου, τὴν μάρτυρα Αἰκατερίνην, τὴν αἰθουσαν τῆς βουλῆς, τοὺς λόγους τοῦ Δαμαλά, τοὺς κοπρῶνας παρὰ τὸ Δίπυλον καὶ τὴν ἐκθεσιν τῶν κάδρων ἑς τοῦ Μελά.

*

Ἡ Ἰταλία συλλέγει ἑκατομμύρια καὶ προσκυλεῖ τοὺς

ρη εἰς πέρας τὴν ἐκστρατεῖαν του. Ἡ εὐκολία, μεθ' ἧς προχείρως ἐκρίρευσε τοσαύτας νήσους, τῷ εἶχεν ἐμποιήσει ἀηδίαν ἂντι νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Εἶχεν ἀνάγκην νίκης τινὸς ἵνα μεθυσθῇ. Τὰ τετριμμένα ἐκεῖνα καὶ ἐπιούσια τῆς Βενετίας ὄργια τὸν εἶχεν ἐκνευρίσει. Ἐχρῆζεν ἄλλου εἶδους ὄργιον ὅπως εὐφρανθῇ. Νίκη τις, ἀκριβὰ ἀγοραζομένη, θριαμβὸς τις αἱματηρὸς, ἐρυθρὰ τις ἐξ αἱματος ἡμέρα ἢ νύξ, ἐρυθρὸς τις ἥλιος ἢ ἐρυθρὰ σελήνη, ὅπως ὠνόμαζε τοῦτο, ἠδύνατο νὰ ἐμποιήσῃ νέαν ζωὴν εἰς αὐτόν. Τὸ αἶμα τὸ μέλλον νὰ χυθῆ τῷ ἐφαινετὸ ὅτι ἐμελλε νὰ μεταγγισθῇ εἰς τὰς φλέβας του, ὅπως ἀποδώσῃ αὐτῷ τὴν νεότητά. Ἦν τοσοῦτον ἀκράτως εἶχε καταχρασθῇ. Ἐφραντάζετο καθ' ἑκάστην σκέδιον στρατηγικῶν, τὸ ἐν ἄλλοκοτώτερον καὶ παραλογώτερον τοῦ ἄλλου, καὶ ἀφοῦ τὰ ἐκυοφόρει, τὰ ἀπέριπτεν ὡς ἐξαμβλώματα. Ἠλπίζε νὰ ἐπινοήσῃ τι παραβολώτερον.

Τὴν πρωῖαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπανεύρομεν τὴν Αὐγούσταν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ, ὁ Σανούτος εἶχε ἀφρυνισθῆ λίαν πρωῖ.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχεν ἐπανεύρη τὴν Αὐγούσταν, ἥτις ἄπαξ μόνον συνήνεσε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν, καὶ εἶχεν ἔλθει εἰς Νάξον ἀγνοοῦσα καὶ αὐτὴ τί ἐξῆται. Ὁ Σανούτος τῇ εἶχε πέμπσει δεκαπέντε ἐπιστολάς, εἰς ἃς αὐτὴ δὲν ἀπάντηα. Εἶχε παρακαλέσει τὴν ἠγουμένην Φηλικίτην νὰ συνηγορῇ παρὰ τῇ Αὐγούστῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπισχυόμενος

εἰς ἀντάλλαγμα νὰ φροντίσῃ μετὰ ταῦτα περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ ἀπονεύμῃ ἀτέλειαν εἰς τὰ προϊόντα τῶν κτημάτων τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ, ἅμα ὡς καθίστατο κύριος τῆς νήσου. Ἡ Φηλικίτη τὸν ὑπῆρέτησεν, ὅσον ἠδύνατο καὶ προσηνέχθη διπλωματικωτάτη καὶ πρὸς τὸν Σανούτον καὶ πρὸς τὴν Αὐγούσταν. Ἡ γυνὴ αὐτῆ ἐνήργει τὰ πάντα τοσοῦτον τεχνικῶς, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρῳ ψευδομένην. Κατωρθωσε δὲ νὰ εὐχαριστήσῃ ἀμφοτέρω τὰ μέρη. Πρὸς μὲν τὴν Αὐγούσταν ἔλεγεν ὅτι ὤφειλε νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς μετανοίας της καὶ περὶ κατακλήσεως τοῦ μέλλοντος βίου, καὶ ν' ἀπαλλαγθῇ δι' ἡρωϊκῆς ἀποφάσεως τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου. Τὸν δὲ Σανούτον ἐβεβαίωτο ὅτι ὁ παρῶν βίος εἶναι λίαν ἐπωφελεῖς, ἀρκεῖ νὰ ἡξέυρη τις πῶς νὰ τὸν ἐκμεταλλεύεται. Τέλος ἡ Φηλικίτη κατ' οὐδὲν προεβίβασε παρὰ τῇ Αὐγούστῃ τὴν πρὸς τὸν Σανούτον συμπάθειαν. Ἄλλ' οὐχ' ἤττον ἐκείνη δὲν εἶχεν ἀνάγκην παροτρύνσεων· τὰ πάντα ἦσαν ἀνωφελεῖ πρὸς αὐτήν. Ἀφοῦ ἀντέστρεψεν εἰς τὸν πειρασμὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, οἴκοθεν μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν παραινέσεων τῆς Φηλικίτης, ἐπὶ τέλους τὴν πρωῖαν τῆν ῥηθείσης ἡμέρας ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Σανούτον, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ, ἂν ὑκάριαι, ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποθέμ.

καλλιτέχνας της και τοῖς τὰ δίδει ὅπως γράψωσιν ἢ ἀνεγείρωσι μνημεῖα τέχνης εἰς τοὺς μεγάλους της ἀνδρας.

Παρὰ τὰς ἐνιαυσίας ἐθνικὰς ἐκθέσεις της ἐν Μεδιολάνοις, ἐν Νεαπόλει, ἐν Φλωρεντία, ἐν Τουρίνω, ἐν Βονωνία ρίπτει πρὸ δύο ἐτῶν τὰ θεμέλια μεγαλοπρεποῦς μεγάρου ἐν Ρώμῃ, καλεῖ ἐκεῖ τοὺς καλλιτέχνας, ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἔργα των, καὶ μετὰ δύο αὐτὰ ἔτη, ἀνοίγει τὰς πύλας τοῦ μεγάρου αὐτοῦ, θαυμασιῶς συντελεσθέντος, προκηρύσσει τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν μόνιμον καὶ ἐνιαύσιον ὡς τὴν τοῦ **Ιουβρε** καὶ παρουσιάζει διὰ τὴν πρώτην ταύτην φοράν τὰ ἔργα δισχίλιων περίπου καλλιτεχνῶν.

ΒΟΥΛΗ

Ἀγαπητοὶ καὶ κύριοι τοῦ ἔθνους μας πατέρες, ἀφῆστέ μας, παρακαλῶ, σὲ λίγη ἡσυχία, ἄς λείψουν τὰ τρεχάματα γιὰ κάμποσαις ἡμέραις, μὲ ὅ,τι καὶ ἂν κάνετε, δὲν γίνετ' ἀπαρτία. Κανένας ἀντιμούτσουνος εἰς τὴν βουλὴ μὴν πάγη κι' ἀπὸ τῆ φουρκα ὁ «Αἰῶν» τὰ ροῦχα του ἄς φάγη.

Δὲν εἶναι δὰ καὶ γιὰ βουλὴ καμμιά μεγάλη βία, οὐτ' ἐπὶ θύραις βέβαια ὁ πόλεμος δὲν εἶναι, ἢ ἀποκρηαῖς μᾶς ἔρχονται μὲ τόση ἡσυχία, καὶ εἰς τὸ γλέντι στρώνονται αἱ προσφιλεῖς Ἀθῆναι. Κι' αὐτὸ τὸ Καρὰλὶ Ταμποῦρ, θαρρῶ, δὲν μᾶς τρομάζει. . . τὸ ἐδιορθώσαμε κι' αὐτὸ, κι' ὁ κόσμος ἡσυχάζει.

Λοιπὸν, πατέρες, ἔλθετε μαζί σας νὰ γλεντᾶμε, ἀφῆστέ τὸν ἔρημο προὔπολογισμό, ἐλάτε νὰ τὸν στρώσουμε ἐμπρὸς μας νὰ τὸν φάμε, καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε γιὰ τούτον χορτασμό. Ἐμπρὸς, νὰ πάρη ἀπ' αὐτὸν καθεὶς τὸ μερδικό του, νὰ πάρη καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔθνους τὸ δικό του.

Μὲ ὅ,τι καὶ ἂν κάμουμε, μὲ ὅσα κι' ἂν σκεφθοῦμε, ποτὲ τὸ ἰσοζύγιον δὲν εἴμπορεῖ νὰ γίῃ ἢ ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀπάνω του μὲ λύσσα ἄς ριχθοῦμε καὶ μέσα ἴστα ταμεῖα μας πεντάρρα ἄς μὴ μείνη. Αὐτὸ τὸ ἰσοζύγιον τί διάβολο τὸ θέτε, ἀφοῦ μᾶς ἐξεθέωσε καὶ δὲν οἰκονομεῖται;

Καὶ τώρα μάλιστα, Ῥωμηοὶ, ποῦ εἶναι καρναβάλι, θὰ ἦναι ἀριστούργημα ἐμπρὸς μας νὰ στρωθῇ, ἔλο τὸ ἔθνος μέσα του νὰ χώνη τὸ κουτάλι, καὶ μὲ χαραῖς καὶ τούμπανα νὰ καταραγῶθῃ. Καὶ μόνο ποῦ τὸ σκέπτομαι τὰ δάκτυλά μου γλείφω, καὶ σκούζω «Ζήτω ἡ Ἑλλάς» καὶ τὸ μουστάκι στρίφω.

Ἄς τὴν ἀφίνη ἢ Ἑλλάς καμπόσο νὰ πληθαίνη, κι' ἄμα μυρίῃ τὸ τρελλὸ τῆς Ἀποκρηαῖς τριῶδι, καὶ ὑπουργοὶ καὶ βουλευταὶ καὶ ὅλοι πεινασμένοι, σὰν κ λέ φ τ ε ς ἄς καθώμαστε κοντὰ του σταυροπόδι, κι' ἄς ξεροκοκκαλίζουμε τοῦ ἔθνους μας τὸν πλοῦτο, μὲ ζήτω, μὲ βεγγαλικά, μὲ ντέφι καὶ λαγοῦτο.

Ἴδου ἡ μόνη ἀληθῆς τοῦ ἔθνους εὐτυχία! ἔαν αὐτὸς δὲν φαγῶθῃ, καλοῖ μου συμπολίται, ποτὲ μὴν περιμένετε εἰρήνην κι' ἡσυχία. . . ἔαν αὐτὸς δὲν φαγῶθῃ, ἐσεῖς θὰ φαγῶθῃτε. Καὶ ἂν πολέμους ἔχουμε μεγάλους κάθε χρόνο, δὲν εἶναι γιὰ τὰ σύνορα, ἀλλὰ γι' αὐτὸν καὶ μόνο.

Γιὰ φᾶτε τον, Πανέλληνες, καὶ θὰ ἰδῆτέ τότε! πάντα ὁμόνοια, γαρά, ἀγάπη, καλοσύνη, ὅλοι σπουδαῖοι, τίμιοι, μεγάλοι πατριῶται, καμμια ἀντιπολίτευσις, παντοῦ ἀδελφσύνη. Θὰ λείψη κι' ἡ τσαναμπετιὰ μαζί μὲ τὴν νηστεία, καὶ οὔτε θα μᾶς μέλλη καν ἂν γίνῃ Ἀ πα ρ τ ῖ α.

Σουρῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς ποσεχοῦς δευτέρας ἄρχονται αἱ ἐγγραφαὶ ἐν τῷ **Κεντρικῷ δημοσίῳ γυμναστηρίῳ** τῶν βουλομένων νὰ σπουδᾶσιν θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὸ ἐπικρατοῦν γυμναστικὸν σύστημα ἐν τοῖς παιδευτηρίοις, ὅπως λάβωσι πτυχίον διδασκάλου ἢ καθηγητοῦ τῆς γυμναστικῆς.

Ἀναγορεύονται δὲ διδάσκαλοι ὅσοι εὐδοκίμησαντες κατὰ τὰς ἐξετάσεις τὰς ὁποίας θέλουσιν ὑποστῆ ἐν ταῖς μαθήμασι τῆς **Ἰστορίας τῆς Γυμναστικῆς, παιδαγωγίας τῆς Γυμναστικῆς, γνώσεως ἀνατομικῆς καὶ ὑγιεινῆς καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἀσκήσεις, προσαγάγωσι ἐνδεικτικὸν τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ γυμνασίου, πρὸς δὲ ἐνδειξιν ἐμφαίνουσαν τὴν διαγωγὴν αὐτῶν ἐν τῷ παιδευτηρίῳ εἰς ὃ φοιτῶσι ἢ τελευταῖον ἐφοίτησαν. καθιγῆται δὲ γίνονται οἱ προσάγοντες ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον γυμνασίου.**

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεντρικοῦ Γυμναστηρίου

Ι. Γ. Φωκιανός.

!!! ΑΡΩΜΑ !!! ΑΡΩΜΑ !!! ΑΡΩΜΑ !!!

ΤΕΙΟΝ

ἀρίστης ποιότητος εἰς **πακέτα**, ἐκομίσθη κατ' αὐτὰς ἐν **Ρωσσίας** καὶ πωλεῖται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς **Λεωφόρου Παρεπιστημίου**

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ»

Νικολ. Α. Βασιλείου.

ΠΡΙΟΝΕΣ, ΤΟΡΝΟΙ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΙ, ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΡΥΠΗΜΑΤΟΣ,

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

παρὰ τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ

Σχίσιμον καὶ κατέργασιν παντὸς εἶδους ξυλείας δι' ἀμαξοποιούς, καθεκτοποιούς, ἐπιπλοποιούς, ἐργολάβους οἰκοδομῶν, κηχλίδες ἔτοιμοι κλπ. κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ